

1

— Nu cred că-i așa bine, spuse Denise. Pe mine nu m-ajută cu nimic.

Becky își reprimă un zâmbet, chiar dacă Denise nu putea să-l vadă prin telefon. Trecuseră deja două luni de când purtau conversația asta la fiecare două săptămâni. La urma urmei, încă oferea distragerea necesară și mai trecea timpul până când Ben avea să se întoarcă acasă.

Deși în mică măsură, se îngrijora întotdeauna când el pleca departe. Ben conducea proiecte de înaltă securitate. În cea mai mare parte era vorba despre arme. Adeseori în zone cu risc ridicat.

Totuși, aceasta fusese una dintre călătoriile în interes de serviciu cu cel mai scăzut risc pe care le făcuse vreodată. Doar patru zile în San Diego. Și pentru un proiect care nu implica arme.

— Adică lui Marty chiar îi place, continuă Denise, dar se pare că nu-i altceva decât țâțe, zăpadă și sânge. Și chestiile de groază cu zombi. Pur și simplu nu-nțeleg. Se pare că nu se-ntâmplă prea multe, știi? Au trecut cinci ani și vorbesc tot despre iarnă.

Becky strânse câteva șosete, ceva lenjerie de corp, două tricouri, o fustă și un sutien împrăștiate pe podeaua dormitorului. Era îngrozitor de leneșă ori de câte ori rămânea

singură acasă. Era mai rău decât fusese în facultate, însă nu-și dădea seama de ce.

— Și de ce te mai uiți?

— Ei, lui Marty îi place foarte mult. N-ar recunoaște, dar cred că-i plac țățele alea. Voi vă mai uitați?

Se duse la baie și îndesă brațul de haine în coșul cu rufe. Și în baie era dezastru. Echipamentul ei de yoga și mai multă lenjerie. Cum de folosise atâta lenjerie în patru zile?

— Suntem în urmă cu câteva episoade, dar ne uităm, răspunse ea. Cred că și lui îi plac țățele. Și dragonii.

Becky băgă piciorul în coșul de gunoi de la baie și îndesă micul morman dinăuntru, cât să nu pară că se revarsă.

— Ne gândeam ca weekendul ăsta să facem un videomaraton. Ceva care să-l mai relaxeze după călătorie.

— Când se-ntoarce?

— Avionul a aterizat cu puțin timp în urmă. Mi-a trimis un SMS că trebuie să se oprească la birou pentru a-i da raportul șefului. Trebuie s-ajungă dintr-o clipă într-alta.

— Faci ordine?

— Doar mă cunoști, zise Becky izbucnind în râs.

— Atunci te las să-ți faci treaba.

— Da, mai bine.

— Sună-mă săptămâna viitoare, spuse Denise. Poate cinăm împreună la noul local japonez.

— OK.

Închise telefonul și-l aruncă pe pat. Se uită în jur, încercând să depisteze orice altceva care l-ar fi putut face pe Ben să o tachineze în privința dezordinii. Văzu pe noptiera ei un pahar de vin și o farfurie cu câteva resturi de prăjitură cu brânză. Și încă un pahar de vin pe măsuța de toaletă. Doamne, că tâmpită mai era! Și bețivancă pe deasupra.

Când și când îi mai trecuse prin minte că ar trebui să încerce să fie o soție bună. Dintre cele care țineau casa curată și își așteptau soțul cu masa pusă când venea acasă. De

fapt, când se cunoscuseră, la o petrecere de Halloween, Becky se îmbrăcase ca o gospodină din anii 1950, recuzită din care nu lipsiseră paharul cu martini, șorțul și o copie dintr-o listă veche cu diverse îndatoriri de îndeplinit publicată de revista *Good Housekeeping*. El râsesse și-i spusese că nu părea a fi genul de femeie care să-și aștepte bărbatul, apoi îi făcuse cinste cu un pahar. Încheiaseră noaptea de Halloween cu câteva chestii pe care articolul din *Good Housekeeping* le omisese. Paisprezece luni mai târziu erau căsătoriți.

Strânse paharele și farfuria. Putea să treacă pe lângă studioul ei, din spatele casei, ca să ia și farfuriile de acolo. În mod sigur găsea una lângă computer, de la prânzul de azi, probabil și un pahar de vin din seara trecută. Le-ar fi putut spăla în chiuvetă.

Când ajunse la ușa studioului, se auzi un zgomot slab, metalic. O cheie într-o broască. Un clinchet, urmat de scârțâitul balamalelor. Trecuseră ani de când încercau să remedieze problema aia nenorocită.

Ușa din față.

— Hei, iubitele! strigă Becky punând pe birou toate farfuriile. Cum a fost zborul?

Ei, lasă, că n-o să le observe imediat în studio. Și oricum o știa ca pe un cal breaz. Făcu câțiva pași spre hol, apoi se hotărî să o ia pe scara din spate. Era mai aproape și probabil că s-ar fi întâlnit cu el în bucătărie.

Ceva îi zgândări mintea de îndată ce pași pe prima treaptă. Lipsea ceva. Înlanțuirea obișnuită de sunete pe care le auzea când Ben se întorcea acasă se întrerupsese. Nu auzise balamaua scârțâind din nou sau ușa închizându-se. Ori cheile lui aruncate pe masa din holul din față.

— Iubitule?

Ridică piciorul de pe treaptă și se întoarse în hol. Din capul scării putea vedea ușa din față. Rămăsese deschisă aproape treizeci de centimetri. Putea să simtă mirosul

gazonului de afară și să audă zgomotul mașinilor ce se îndreptau spre centură.

Ben nu era acolo. Nu-i văzu cheile pe masă. Iar servieta nu se afla sub masă, unde o arunca întotdeauna.

Becky coborî câteva trepte. Se aplecă peste balustradă, încercând să vadă dacă nu se ascundea pe hol. Nu ar fi fost prima dată când ar fi sărit să o sperie.

Însă nu îl zări nici acolo.

Coborî scara până la ușa din față. Era deschisă într-un mod perfect obișnuit. La fel cum rămânea când Becky ieșea să ridice corespondența ori să o bombăne pe Pat din josul străzii fiindcă își lăsase câinele să-și facă mendrele pe peluza lor.

Să o fi lăsat deschisă chiar ea, când ieșise mai devreme să verifice cutia poștală? Poate suficient cât s-o împingă vântul? Să fi fost sunetul cheii doar o închipuire? Ben trebuia să ajungă acasă dintr-o clipă în alta. Probabil că distinsese doar scârțâitul balamalei, iar imaginația ei adăugase restul.

Scoase capul pe ușă. Se răcorise. La sfârșitul după-amiezii, partea din față a casei era cuprinsă de umbră.

Mașina lui Ben se afla pe alee. Exact acolo unde o lăsa întotdeauna, în fața ușii de garaj mai apropiate. Deasupra capotei, aerul tremura ușor de căldură.

Becky împinse ușa, care se închise. Balamalele scârțâiră. Clanța țcăni.

— Ești în casă, iubitele?

Parchetul trosni pe undeva. Aerul se mișcă prin casă. Cineva intrase în bucătărie. Femeia recunoscuse scârțâitul plăcilor de gresie din apropierea mașinii de spălat vase.

— Ben?

Numele lui răsună în toată casa. Becky făcu câțiva pași spre partea din spate a locuinței.

— Unde ești?

Liniștea îi încetini mersul, apoi o opri complet.

— Dacă ai impresia că-i amuzant, să știi că nu-i așa.

Nimic.

Își cântări opțiunile. Încă exista șansa să fie o șmecherie. O glumă proastă. Ben ar fi fost în stare să sară de undeva, făcând-o să țipe, sfârșind prin a-l pocni și a-l întâmpina bucuroasă.

Totuși, nu părea să fie o șmecherie. Simțea că ceva nu e în regulă. Mașina lui Ben era parcată pe alee, însă ceva străin se deplasa prin casa lor.

Aveau o armă. Un Glock 17 sau 19, ceva de genul ăsta. Luase patru lecții de tir și fusese la poligon de trei ori. Era o armă șmecheră, de agent secret. Așa spusese Ben. Probabil că ei nu aveau să o folosească niciodată, dar mai bine să o aibă și să nu fie nevoie de ea decât să aibă nevoie și să nu...

Arma se afla la etaj. În dormitor. În noptieră. Dacă se întorcea, din șase pași ar fi putut ajunge la scara principală.

Sau ar mai fi putut înainta trei pași și să aibă vizibilitate spre bucătărie.

Făcu doi pași în față.

Servieta lui Ben și geanta lui de voiaj erau în hol. O geantă sport ponosită, pe care o utilizase ani la rând. Încă o folosea, pentru că-i încăpeau în ea haine pentru trei-patru zile, dar și fiindcă se potrivea în compartimentul de deasupra capului din avioane. Economisea astfel o jumătate de oră din timpul călătoriei prin faptul că nu aștepta la bagaje.

— Iubitule, îți jur pe Dumnezeu că-n două minute chem poliția.

Casa îi răspunse cu un ecou.

— Să știi că nu-i deloc amuzant.

Un vaiet îndelung răsună deasupra ei. Zgomot de lemn solicitat. Locul de lângă studio, aproape de ușă. Niciunul dintre ei nu călcase pe el mai bine de un an, fiindcă trosnea al naibii de tare.

Oricine urcase la etaj pășise pe locul ăla.

Era *sus!*

Se uită spre tavan. Trecură trei secunde și auzi altă scândură scârțâind. Aproape că vedea pașii prin tencuială. Cineva se învârtea prin casă. Străbătuse bucătăria, apoi suise scara din spate pe care ea coborâse cu doar cinci minute în urmă și se afla pe coridorul de la etaj. Ajunsese în apropierea dormitorului.

În apropierea pistolului.

Doamne, de ce nu luase arma de îndată ce situația începuse s-o ia razna?

Și totuși de ce bagajul lui Ben era în casă? De ce mașina lui era pe alee? Să-l fi luat cineva de la aeroport? Să-i fi furat cineva mașina?

Exista un număr de urgență la care ar fi trebuit să sune. În caz că se întâmpla ceva cu Ben, dacă cineva ar fi încercat să ajungă la el prin intermediul ei. I-l dăduse și nici măcar nu-l introdusese în agenda telefonului.

Era în biroul din studioul ei. Firește.

Becky intră în bucătărie și luă mobilul de pe masă, apoi înșfăcă un cuțit din suport. Un cadou de nuntă de la un vechi prieten de facultate al lui Ben. Un set grozav. Lama cuțitului de măcelărie avea aproape treizeci și cinci de centimetri lungime și era al naibii de ascuțită. Iar mânerul se așeza bine în palmă.

Toți fuseseră amuzați de ideea că nu era de bun augur să dai cuțite drept cadou de nuntă.

Își trecu degetele peste ecranul telefonului mobil și tastă 911. Dar nu apăsă butonul de apelare. Mai exista o șansă să fie o glumă proastă. Un plan idiot pentru a obține un țipăt, un hohot de râs, o excitare sexuală sau ceva de genul ăsta – dar, la naiba, cu siguranță nu se va alege el cu așa ceva!

Și nici nu era genul lui.

Becky se învârti prin living. Aveau un covor gros, care aproape atenua pașii. Să mai facă o tură prin casă, să-i mai dea lui Ben o ultimă șansă să recunoască că-i idiot, după aceea să iasă pe ușă. Urma să sune la 911 din curtea din față.

Ajunsese pe la jumătatea livingului când desluși sunetul de metal culisând pe metal. O mișcare alternativă rapidă, încheiată printr-un pocnet puternic. Un zgomot pe care-l auzise deseori la poligon. Ea îl produsese pe atunci.

Înghiți un nod.

Becky își privi mobilul. Putea să-și ridice vocea suficient de mult pentru a vorbi? Oare persoana de la etaj știa unde se afla ea în casă? Oare ce fac cei de la 911 când primesc un apel mut? Identifică sursa și trimit o mașină? Sau închid?

Trebuia să iasă imediat din casă.

Ușa din față era mai apropiată, deși Becky devenea o țintă clară – o alegere nu tocmai potrivită a cuvintelor –, fiind pe *direcția vizuală* a oricui se afla în holul de sus. Din ușa dormitorului lor se vedea aproape direct până la ușa din față.

Ușa din spate era mai îndepărtată, așadar ar fi trebuit să facă mai mult slalom până acolo, astfel că cineva ar fi trebuit să se apropie mai mult ca să țintească... ca s-o vadă. Ea ar fi avut o șansă să telefoneze. Numai că în curtea din spate exista un garduleț din lemn ce înconjura piscina pe care încă n-o umpluseră pentru vară. Ar fi trebuit să-l ocolească până la poarta laterală. Și nimeni n-ar fi putut s-o vadă. Poate nici măcar s-o audă, cu tot zgomotul dinspre casa aflată în construcție pe o stradă din apropiere.

Suficient timp și destule oportunități ca să fie înșfăcată și trasă înapoi în casă. Trebuia să ajungă la ușa din față.

Becky strânse bine cuțitul în palmă, se asigură că degetul se afla în continuare în apropierea butonului de apellare al telefonului și, din trei pași mari, străbătu livingul. Covorul îi absorbi pașii, însă auzea foșnetele produse de țesătura blugilor și simțea aerul mișcându-se în jurul ei.

Păși în hol și ascultă scârțâitul celei de-a doua trepte din capul scării. Înlemni. Necunoscutul era pe scări. O văzuse îndreptându-se spre ușa din față.

Ar fi trebuit să iasă prin spate. Încă putea face asta. Dar trebuia să se miște repede și avea să-și trădeze prezența.

Alergă spre ușă. Auzi tălpi coborând grăbite pe scară în spatele ei. Se întinse spre clanță.

— Stai așa!

Se întoarse ridicând cuțitul.

— Tu ești, idiotule!

Ben stătea pe scară, pe a patra treaptă de jos. Un picior rămăsese pe a cincea treaptă. Purta costumul gri-închis și cămașa roșiatică ce-i stătea foarte bine. Ținea Glockul în mână, cu țeava îndreptată spre ea. În cealaltă mână își ținea strâns telefonul.

— Lasă cuțitul jos.

Becky răsuflă ușurată și aruncă cuțitul pe masă. Se opri chiar în locul unde aterizau de obicei cheile lui.

— Am făcut pe mine de frică, nesimțitule. Credeam că-i cineva în casă.

Bărbatul coborî pe treapta următoare. Ridică pistolul. Becky vedea suficient de bine gura țevii încât să remarce că era îndreptată spre ea.

— Am chemat poliția, șuieră el. Sunt chiar acum cu ea la telefon.

Becky își îndreptă privirea dincolo de el, în susul scării, apoi ochii îi reveniră asupra pistolului. Oare jucaseră *amândoi* leapșa cu un intrus?

— Bine, zise ea. Calmează-te și nu mai ține ăla îndreptat spre mine.

Privind-o fix, Ben mai coborî două trepte, continuând totuși s-o amenințe cu arma. Ochii lui larg deschiși se îndreptară repede spre cuțit, pe urmă dincolo de femeie,

spre ușa din față, pentru ca în cele din urmă să scruteze livingul.

— Unde-i ea?

— Iubitule, făcu Becky cu ochii ațintiți la pistol, mă sperii cu...

— Unde-i? strigă Ben din nou.

Vocea răsună în tot holul. Geamul ușii din spatele femeii se cutremură.

— Ea? Care ea? urlă Becky descumpănită pentru o clipă.

Ben coborî ultima treaptă și o măsură cu privirea. Ridică pistolul. Țeava era un pătrățel negru cu o gaură la mijloc. O țintea drept între ochi.

— Ce-ai făcut cu ea? Ce vrei de la noi?

Iarăși un pas în față, acum încă unul.

Becky nu reușea să-și dea seama dacă soțul ei era supărat sau trist. Gaura neagră îi atrăgea atenția, îndepărtând-o de chipul lui. Se afla la doar la un metru distanță. Putea să vadă tremurul și micile lui mișcări inconștiente în timp ce strângea plăselele.

— Iubitule, insistă ea, ce vrei să spui cu...

— Cine ești tu? strigă Ben. *Unde-i soția mea?*